

Boží slovo nám na řadě míst ukazuje, že jednou z velkých pastí našeho duchovního života může být sebeklam.

Když se díváme na některé náboženské nebo i úplně nevěřící lidi, možná bychom jim rádi připomněli velmi důležité slovo z Janova prvního dopisu: *Řekneme-li, že žádný hřích nemáme, klameme sami sebe a pravda v nás není.* (1. Janův 1,8)

Mnohem skrytější sebeklam ale pozoruji u řady upřímných věřících. Sice znají Pána Ježíše a Boží slovo a celá léta stále znovu chodí do shromáždění, aby to Boží slovo – které už velmi dobře znají – opět slyšeli, nicméně život některých za dlouhou dobu nevykazuje pozorovatelné změny, natož pak viditelné ovoce.

Zdá se mi, že tak nějak to ve svém okolí asi sledoval i Jakub, když píše: *Budte těmi, kdo slovo činí, nebudte pouze posluchači, kteří klamou sami sebe.*

Neboť je-li někdo posluchačem slova, a ne tím, kdo je činí, podobá se muži, který v zrcadle pozoruje svou přirozenou tvář; podíval se na sebe a odešel, a hned zapomněl, jaký byl. Kdo se však zahledí do dokonalého zákona svobody a vytrvá, kdo se nestane zapomnětlivým posluchačem, nýbrž činitelem skutku, ten bude blahoslavený ve svém jednání. (Jakub 1,22-25)

Být posluchačem Božího slova může být úžasné osobní obohacení! Ovšem je-li to poslouchání bez následných činů, podle Jakuba jde o prostý sebeklam! Kdežto výsledkem zahledění do Božího slova a vytrvání, které se promění v činy, je člověk blahoslavený ve svém jednání. Které činy podle Božího slova na Tebe čekají, abys neklamal/a sám/sama sebe?